

Nápady mého strýčka.

Sedláček Jan Šotek.

Už jsem hezky pti letech — pravil strýček — ale na tyhle svátky vánoční přece vždycky se těším, a tak se mi zdá, jako bych v blízkosti jejich jaksi pookřával, omlazoval; neb cítím, jak mi, všemi možnými boly zhusta rozrývanou hrudi, jakási volnost, sladkost táhne, připomínající mocně na ty krásné, blahé, celou dušičku uchvacující pocity dětství — toho dětství, nímž tak tklivě, mile, líbežně mluvívá k nám to neznámé odkud a proč? — ta věčná života záhada, ten tvůrce tajemný. O pravdu! Je mi poukazováno, jako by ty city, jimiž celá duchovní bytost má se rozplývá, docela jinak voněly a sládlily, než jindy. Co já se jen na tu dobrou matku mou, tu tichou trpělivku, nereptající ani nevzdychající, přes celý rok navzpomínám, usínaje i probouzeje se s chudičkým obrazem jejím na očích, zrovna na očích — ale ty vzpomínky nejsou nikdy takové jako o těchto svátčích vánočních, hlavně o tom štědrém dnu a hlavně večeru, když po celodenním pilném vaření a pečeni, jsou se vším hotova, oblékla se do svátčích šatů a přisedla s námi ke stolu, ozářenému velkou svící uprostřed a našimi malými svíčkami u každého dítěte zvlášť, a napřed se slzami v očích vzpomenu těch, co už byly ve světě, počala rodavati se s námi, co jsme kolem ní se ještě kupili a zrovna s jakousi zbožností pochutnávali na té večerí všech večerí, jejíž lahoda je více v duši než v jazyku. Ó jak vše chutnalo a chutnalo, když ta dušička byla velkou a větší! Jaké to vzpomínky, hochu, jaké vzpomínky! — Na všechny, všechny jinak se vzpomínám. I na toho otce už pšianějšího, bratry, sestry a kamarády. Ano, kamarády! Všechny, jako by mi před očima oživil, je vidím a potěším se s nimi o těch svátčích vánočních, vzpomínaje co a jak jsme konávali před půlnoční a někdy i po ní. Trouby pastevců ze všech okolních vesnic zavznávají mi v uchu, i slyším slavnostní vytrubování našeho městského, přicházejícího si pro koledu. Byla to poesie štědrého večera, při níž pocit žebroty i almužny ve slavnostní náladě zanikl — v objekt přirozeným božstvím roztožených duší.

A tyhle svátky, že by si lidé měli vzít, jak tulu jsem v jedné novinách četl, k vůli prý osvobozené důslednosti, neb nesluší se práť být svobodomyšlní a zachovávat neb světit církevní svátky. No, tohle by byla zrovna sprostá vražda! Vánoce jsou srovnatě více svátkem lidovým než církevním. Svátky vánoční (slavnost) byly před křesťanstvím a budou po křesťanství. Ony nejsou majetkem církve ale lidstva. Lidstvo, které přijde s pokolením na pokolení až — nu až — Co pak člověk ví, zda bude konce neb nebude konce? — Jejich omlazující, oživující a silící duch — duch mládí a radosti, oblažování bude potomstvo starých plemen křesťanských až do budoucnosti nedozríné, kdy už nebude snad církvi ani náboženství nynějšího druhu. Vánoce si lidstvo, myslím naše část lidstva, už vzít nedá! A také toho není pro žádnou zásadu ani důslednost potřeby. Původně byly to radovánky nad tím, že sluníčko, ten dobrý, milý životel naší matičky země, po delším od nás se vzdalování, zase k nám se navrací, se vši štědrosti svou, aby za krátko po teplými paprsky jeho opět vše omládl a oživilo. Křesťanství změnilo je na svátky narození Ježulátka, spasitele světa v duchu křesťanském, a budoucnost — bude-li osvobozenou — učiní ji svátkem znovuzrození člověčenstva ve zdravém rozumu, světa vzdělanosti, opravdové spravedlnosti a úplné svobody. A bude to! — Takové dny a památky se nezahazují a také zahoditi nedají. Ať už těch libých a vznešených pocitů vánočních, těch opravdových vzpomínek a radostné štědrosti, vůbec toho ducha, co činí vánoce vánoce, je více neb méně, je ho přece vždycky tolik, ano nesmírně dost, aby drahou tu památku ze vzduchu minulých nám zachoval. A já pravím, že je to štěstí. Zač by také stál život vůbec a to zlaté, nevinné dětství zvlášť, aby vánoce nebylo? Bože, co je tu těšení! Těší se staří i mládí. Jedni aby dali a druhí vzali; neb blaho v obou je stejné. Dát není menší radost než obdržet. Často věští — o mnoho věští. A nejsou to jen ty dárky co

jdou z ruky do ruky, co tolik blaží, ale ti vzájemní pociťová, to objímání duší, jež je provází. Ta vznešenost okamžiku, to posvěcení oněch chvíli neviditelnou ale přeci živou rukou dávných věků. Je to ono veliké člověčenství v těch dnech všude přítomné. Ne vzpomínejme pti tom těch zvonů šalby, lži a pokrytectví, jež zvuky svými naplňují vzduch a urážejí srdce opravdu citlivá; ale těch milionů rodin, jimž "christmas" je oživením vzájemné lásky, rýjvlem citů a veselým hodem srdce. Neb dny, s takovou náladou, nedají se tvoiti ani komandovat. Co by lidstvo, probůh, nahradilo vánoce? Není národa ve světě křesťanském, aby neměl své velké, významné, důležité, ba životodárné dny, jichž památku zachovává a světit. Ale co jsou ty proti vánočům — těm vánočům, jež možná dobrá polovina lidí nezachovává k vůli náboženskému významu, ale všelidskému? Nic a nic! Americký národ je pokročilý národ. Má památku velkého; slavného dne — dne svého národního zrození. Slaví ho každoročně. Ale jaký je to svátek — ten čtvrtý červenec? Člověk se ho leká — a jen kluci se těší na to štěstí. Leč ani to jejich těšení se není pronikavé a mocné; není to ono netrpělivé, nedočkavé, radostné očekávání, co už na měsíce napřed oči jejich obrací na nástěnný kalendář a každý den nutí je počítati dny, jež je dělí ještě od christmase — těch milých svátčích vánočních. To je důkaz, že svátky, opravdové, duše všech pronikající svátky nedají se tvoiti, ani poroučeti; ony musí vyrost s lidstvem, jako vyrostly s ním naše vánoce. A takové se nezahazují a zahoditi nedají.

Nežádá toho též naše česká osvojenost, která už povahou naší národní lne k vyššímu, ideálnějšímu. Myšlením dovedeme být materialisty (pokud se tím myslí vědecký názor), soudem realisty, ale citěním jsme a ostaneme idealisty. A je to tak dobře. Osvojení ducha nežádá zbezctnění a zatvrzení jeho. Naopak zjemňuje a povznešen. Lidstvo dosud nepřelo nadbytkem ideálnosti — ale nedostatkem jejím. Pokročilý národ nás na život nesmí materializovat nás, ale více ještě oduševňovat. Neb v něm je vzlet a sebevědomí. Kdo u přírody hledá pravdu, nemusí státi se bezcitným apoštolem hmotoslužebnictví — sprostým materialistou, vším pohrdajícím a všemu se posmívajícím — neb přiroda v celku je samý ideál, nejvznešenější obraz krásy a velikosti. Špatně jí rozumí, kdo nic vznešeného u ní nevidí a proto nad účelností, vyšším posláním člověčenstva zoufá. Jednotlivosti nejsou celek. Mnoho je divných, nevysvětlitelných záporů v životě přírody; ale celek je shoda — ideál. A toho ideálu se držíme. Proto že nevíme a vědět nemůžeme odkud náš život přichází, proč je a kam odchází, nesmíme přeci, a v koncích ani nemůžeme, pochybovati, že má svůj duchovní, hluboce položený základ a své vznešené poslání už zde na zemi — lidskou dokonalost. Ona je tím ideálem, který musíme studovat a k němu, všemi duchovními pokroky, tělesnou silou a životní mravností, přibližovati se. A dokonalost lidská zajisté nikdy projevovati se nebude nedostatkem citu a pohrdáním všeho co srdci je drahého a vznešeného, neb jen v souměrném rozvoji obou lidských mohutností: citové i rozumové dokonalost mysliti se dá. Já, hochu, v osobnímu boha, medvedu věřit, nikoli snad z rozpuštělosti ale z nemožnosti. Také ne na nebe a peklo. Ba ani v sebevědomí žití posmrtní; ale to pevně přesvědčení chovám, přes všechny naše války a mordanství, i bouře, cyklony, zemětřesení a povodně zemské, že nejsem tu jen tak nadarmo a že náš podivuhodně vynikající se duch má svůj cíl i poslání, ku jehož dosažení jednotlivci i sborově máme napomáhati — a to že je naše svatá povinnost.

Štěřte se masti proti katarrh, obaňujících rtů.

poněvadž rtů zničí těch a špině polkodi celý systém, vnikaví do něj sliznatým povrchem. Takové předměty nemají být nikdy používány leč na předpis zubního lékaře, ježto škodí jimi spůsobem. Ježto deska rtů vstříhla došlo, jež ráno smazá s nich vzniknoucí mohl. Hall's Catarrh Cure vyráběn F. J. Cheney & Co. v Toledo, O., používá se lidem na rtů a bytí brána vnějšku, státní přímo na krev a zevnějšku celého systému. Když supjete Hall's Catarrh Cure, přesvědčte se, abyjte dostali ten pravý. Užívá se v celém světě, jen v Toledo, Ohio, společnost F. J. Cheney & Co. — Odporučení zdarma.

Na prodej v všech lékárnách, 7c. Iáber

Hall's Family Pillsky jsou nejlepší.

— Neexistuje mydla kv praší, které by se vyrovnalo Diamond "C" mydla.

Malý příspěvek k důležitým návrhům.

V jednom z minulých čísel Pokroku Západu četl jsem pojednání pana J. A. Oliveria, jakým směrem měla by česká národnost zde v Americe býti vedena, a tu mezi jiným pan Oliverius uvádí, že nevhodnějším krokem bylo by svolání sjezdu všech Čechů amerických, na němž by se důkladně projednávala otázka, jakým způsobem měli bychom se zachováti vůči Čechům ve staré vlasti, a máme-li zaujati stanovisko bud ryze české, aneb americké.

Ač v podstatě zdá se býti plán páně Oliveriův dobrý, přece jen, dle mého názoru, jest neuskutečnitelný, neboť i kdyby časopisy, neb několik jednotlivců přičinilo se, aby panem Oliveriem navrhovaný sjezd se uskutečnil, nebyla by na sjezdu zastoupena ani třetina českých osad amerických, z té jednoduché příčiny, že neměly by prostředky finanční, aby zastupce své do jmenovaného sjezdu vyslaly, a vyslati do sjezdu jen ty krajany, kteří mají dostatečných prostředků peněžních, takže na vlastní útraty byli by volni sjezdu se účastniti, zdá se, že nebylo by správným, ani žádoucím. Já domnívám se, že lépe by se osvědčilo, kdyby česko-američtí Sokolové uchopili se této myšlenky, poněvadž jest to hlavním účelem jejich existence, a tlelovic v řadách ježteprvé podřízenější úlohu hraje. Jim pak mohou dle sil svých pomáhati spolky podpůrné, jakož i jednotlivci, v národní radě zastoupení. Pan Oliverius dobře poukazuje, že jest nutno, abychom měli nějaké přímé styky s organizacemi politickými a jinými v Čechách. Důležitost, ba nevyhnutelnost jejich se na tle dni, avšak tu opět dovolím si malou odchylku od návrhu páně Oliveriův; domnívám se totiž, že těleso; s nímž Čechové američtí mohou navázati styky v Čechách, jsou jedině opět Sokolové a nikdo jiný. Politické straně, ať jest to ta neb ona, není možno důvěřovati, poněvadž strannictví a prospěchářství u každé z nich převládá, o čemž důkazů, z nichž mnohé jsou velice smutné, máme po ruce dostatek.

Mimo to, abychom byli správně informováni o tamních udalostech a národních bojích, mohla by organizace amerických Sokolů za pomoci všech Čechů amerických vyslati do Čech schopného česko-američana, jenž pravidelně zpravoval by česko-americký tisk o hlavních politických udalostech v Čechách a sice z pramene spolehlivého a se stanoviska amerického, a nikoliv pouze českého, a tu domnívám se, že část vydání, s touto korespondencí spojených, kryly by naše časopisy, aspoň ty, kteréby chtěly by používat těchto informací. My jsme nyní též zpravováni o tamních udalostech, všechny téměř časopisy česko-americké přinášejí ve svých sloupcích hlavní udalosti ze staré vlasti, avšak domnívám se, že jsou to zprávy strannické, a tudíž nespolehlivé, takže my zde v Americe pravý stav věcí musíme pouze tušiti a ze spousty zpráv zrnka pravdy teprvé vybírati. Vydání s vydržováním pravidelného korespondenta nemělo by tělesu, jež sestávalo beze všech svobodomyšlných Čechů v této zemi, činiti žádné bolení hlavy, neboť ta sta spolku našich v této zemi snadno může platiti korespondenta tak důležitého.

Časovou zdá se mně též otázka páně J. A. Oliveriova, jsou-li Čechy aneb Američany, kterou sám také zodpovídá, dovozuje, že ta sta českých spolků v této zemi sama praví, že jsme a chceme býti Čechy. Ano, my chceme býti Čechy, avšak ne v tom smyslu, jak pan J. A. Oliverius přál by si je míti. Čech americký, po léta zde usazený, dle mého názoru, stal se během doby dobrým Američanem, a takový nevdá se svých dosažených práv ani povinností amerických nikdy. Z toho ovšem ještě nevyplyvá, že přestali jsme býti Čechy. Jsme a zůstaneme jimi, avšak pouze dotud, pokud nepokouzejme zájmy svého amerického občanství. My můžeme přispěti našim bratřím českým mravně i finančně, a jim zajisté jde hlavně o finanční podporu, a tím jest naše povinnost vůči nim vykonána. Naši povinnosti pak v Americe jest, abychom hájili jména českého všude tam, kde jest napadeno a uraženo, abychom přičinili se, aby naše děti, vychovávané v americkém duchu, vžily si

země české a Čechů vůbec, a mravně a finančně je podporovali v jejich zápasech o práva česká. Tím pak jest vykonána povinnost naše jako Čechů amerických. Aby děti naše v pozdějších letech úkol tento plnily, jest nevyhnutelně třeba, abychom měli zde dostatek českých sobotních a nedělních škol, v nichž naučily by se děti dítky náš národ český, neboť ne lze od nich očekávati, že budou, až dorostou, podporovati něco, čeho si nevdají a v úctě nemají. Chceme-li však zde míti dobré české školy, musíme o jich rozkvět bedlivě pečovati. A to docílíme snáze, když česko-americký lid zastaví veškeré sbírky na české školství v Čechách a na různé nešťastím stížených krajany, a určí veškeré své dosavadní podpory, pro Čechy určené, školám česko-americkým. Ve vlastech českých jest pět milionů Čechů, a jejich povinností jest, aby postarali se o dostatečné množství českých škol a o zaopatření všech těch, různými i pohromami stížených krajanů.

Tím ovšem nemám říci, aby zastavena byla veškerá finanční podpora do Čech. Nikoliv. Podporujme finančně naše bratry v Čechách, avšak pouze v bojích politických, a tu podpora naše sestává z několika set dollarů, nýbrž z tisíců, až deseti tisíců. A nyní opět vracím se k našemu projektovanému korespondentu, jenž musel by nejlépe vědět, kam ta naše národní podpora má býti určena.

Jak se věci nyní mají, v Čechách, bojuje se neúnavně, avšak každý z těch poslanců jest více méně bázlivým, hlavně z toho ohledu, aby existence jeho a rodiny jeho nebyla poškozena. Necht' založí projektovanou národní radu fad, z něhož podporováni byli by neohrožení poslancové a zastancové české věci, když vláda chtěla by je finančně zničiti, a oni, když budou míti jistotu, že bída neuhází se v jejich rodinách, budou hájiti práva česká, počínati si budou rázněji ve frontě politického boje.

Z výše uvedených řádek tudíž vysvítá, že Sokolové — dle mého názoru — jsou tím kompetentnějším spolkem ku udržování národních styků našich s českou vlastí, a jsou kompetentnějším spolkem ku zřízení národní rady, sestávající ze zástupců všech spolků svobodomyšlných. Tím zároveň snažil jsem se objasniti stanovisko, jaké máme zde v Americe zaujmouti, neboť, ačkoliv jsme Čechy, jsme také Američany, a témi také my i dítky naše budou, poněvadž doba kdy naši potomci budou vyhradat jen Američany, nastati musí. Abychom však, než se to, stane, vykonali svou povinnost jako Čechové z vlasti do ciziny se vystěhovavší musíme češtví v Americe pokud možno nejdříve udržovati a v době té pokud možno nejvíce dobra pro naši vlast vykonati. Václav Orel.

Těch jednotlivců, kteří jsou horlivými Čechy a nejsou členy žádného podpůrného neb národního spolku, jest velmi málo, a ti jichž se to týká, mohou s klidným svědomím světit řízení národních záležitostí tělesu, sestávajícímu z tolika tisíců dobře smýšlejících Čechů ve spolkách soustředěných. Těleso sestávající z jednotlivců, ze všech osad česko-amerických se sjedí, o němž p. Oliverius říká, nebylo by nikdy tak dalece reprezentativní, jako ono, za nímž stála by řada dobře zorganizovaných spolků podpůrných a národních, poněvadž jest samozřejmo, že zorganizovaný sbor jednotlivců nemůže nikdy reprezentovati český živel v Americe, kdežto sbor zorganizovaný ze zástupců všech spolků, jest rozhodně k tomu způsobilý. Toto podotýkám na důvod p. Oliveriův, který praví, že vlastenečtí Čechové, nejsoucí členy podpůrných spolků, neměli přiležitost v zaniklém Národním výboru náhledy své pronesti.

Syn jednoho obchodníka ohroženého vyčlečen z chronického průjmu. Syn můj trpěl po leta chronickým průjmem. Před nějakým časem přiměl jsem jej k tomu, aby užíval Chamberlain's Colic, Cholera & Diarrhoea Remedy. Po využití dvou láhviček pětiletový byl vyléčen. Dávám toto vysvětlení v té naději, že někdo, jenž podobně trpí, je bude číst a bude mu přispěšeno. — Thomas C. Bower, Glenoe, O. Na prodej ve všech lékárnách.

Čt. odběratelů n.

Zásoba knihy "Zlaté mládí", kterou jsme před nedávnem uvedli k prodeji za 25 centů, jest úplně rozebrána. Vydavatel Pokroku Západu.

LITERATURA.

Ženské Listy, které od nějaké doby vychází týdně, vydány byly jako vánoční číslo v slavnostním rouchu, v slušné typografické úpravě a s četnými a pestrými pojednáními, hlavně do oboru ženského spadajícími.

Národní Slovanské Noviny vydány byly také ve slavnostním rouchu, tištěny jsouce na růžovém papíru, a s obsahem poněkud více vánočním. Mezi příspěvateli nalézáme také známého lékaře cedarapidského, dra. J. Rudě-Jičínského, jenž napsal do Slovanských Novin črtu "K štědrému večeru."

Jednota. Došel nás výstik slovenského kalendáře "Jednota" na rok 1900, jež upravil pater St. Furděk. Kalendář významněvav se slušnou úpravou, má hojně čítací látky, pro katolické čtenářstvo vhodně upravené, a prodává se za nepatrnou poměrně cenu 15c.

Národní album. Sběrka podobizen a životopisů mužů a žen české práce národní. Právě vyšel 25. sešit o 24 stranách, jímž celé skvostné toto dílo ukončeno. Sešit tento přináší podobizny Mafáka, Hynaise, Gabr. Maxa, Kouly, dvě skupiny současných nakladatelů, Šimátka, Reinwarta, Stýbla, Francka, Storch, Urbánka, Otty, Topiče, Bursíka, Kohouta, Barviče a Rívnáče. Politický a publicistický svět zastupují tu Kar. Jonáš, N. Fr. Skrejšovský, dr. J. Herben, dr. Hyn. Lang a dr. V. Peták. Národní album přineslo celkem na 1400 podobizen a životopisů v úpravě umělecké. Nyní, kdy před námi leží celé dílo, můžeme teprv správně posouditi význam této publikace a ohromnost materiálu, který byl sem snesen. Literatura naše nabyla "Národním Album" díla, jakýmž honosí se jen největší literatury světové. Zvláště třeba ještě připomenouti, že laudná úprava "Národního Alba" činí je případnou ozdobou stolu českých salonů. Při volbě dáreků vánočních arcí v přední řadě budeme míti "Národní Album" na mysli.

Stará Praha. Nádherné dílo, a jediné svého druhu, počal před nedávnem vydávati v Praze pan Bedřich Kočí, jeden z nejmladších nakladatelů pražských. O publikaci této vyjádřil se kritik Národní Politiky následovně: "Stará Praha." Česká veřejnost zajisté si povšmála ohlášení a návštěvi, oznamujících, že mladý, vlastně nejmladší český nakladatel, pan Bedř. Kočí vystupuje na knižním trh s novým podnikem, který ponese povšechné jméno České umění a zahájen bude prvním dílem zvaným "Stará Praha", kolekci to sta akvarelů Václava Jansy. Jméno tohoto výtečného akvarelisty a jednoho z nejpevnějších krajinářů českých samo stačilo, aby vzbudilo pozornost sluchu reklamou poněkud unaveného, a kdo si vzpomněl, že Jansa na zákazku obce pražské maluje řadu akvarelistických pohledů na nejmalebnější místa a památky pražské a že se patří jedná o vydání těchto obrazů, na uměleckých výstavách za skvostné a nevyrovnatelné uznání, hleděl vsític prvním sešitu "Staré Prahy" s napjatím: Majice jej nyní před sebou, s největším potěšením a zadosťučněním dosvědčujeme, že jako vůbec je ve světové literatuře málo děl tohoto druhu, v českém rouše a o naší Praze vůbec nebylo dosud vydáno nic z daleka podobného. První sešit vydán byl za účelem co nejnemožnějšího rozšíření pouze o jednom kartonu, zobrazujícím "Jiřskou ulici na Hradčanech", ale už tento první obraz svým brilantním, svrchovaně uměleckým provedením oslňuje. Přátelé České knihy budou najisto nadšeni tímto novým zjevem v literatuře naší a umění milovné obecenstvo, zvláště jeho část zvyklá na jemnější politky výtvarného umění bude co nejradostněji plekvapena. Věru málo kdy viděli jsme dokonalejší barevné odličky originálu nad tuto Vilimovou reprodukci, ba možno říci, že tato fascimle jest od původního obrazu takřka nerozeznatelná. Je to brilantní kus české práce a první tisk český toho druhu a naplňuje každého Čecha hrdoostí, že konečně nastaly u nás časy v oboru literárním, že nemusíme více hleděti se zavísti do ciziny. Takový jest vůbec celkový dojem první ukázky podniku pana Kočího. Obálku kreslil známý a svými velkými dekoračními pracemi (vlaský dvůr v Kutné Hoře a j.), již proslavený český malíř F. Urbas a dosvědčil touto

personifikací Prahy v ornamentálně-gotickém oklů na nove své poslání i povolání. Úvodní básně napsal Ant. Klášterský v horoucíh slokách. Text přise pak pře nepovolněji, pochází od c. k. konservatora Jana Heraina, nejznamenitějšího znatele Staré Prahy, ježž vůbec máme. Bude tedy dílo toto, vypraveno jsouc nejnádherněji, nejen skutečným pokladem domácnosti, nýbrž i chloubou naší před cizinou. Nikdy jsme nepropůjčili služeb svých podniku tohoto druhu záslužnějšímu jako tenkrát, když na "Starou Prahu" upozorňujeme celou českou veřejnost. První sešit "Staré Prahy" vydán pouze o jednom obraze další sešity budou o 4 obrazech napjatých na silném bílém kartonu (33x45 cm.) a dvou listech textu.

HOVORNA.

Prosím, Neb. Prosím, sdělte v Hovorně, jestli musí člověk mít "deed", když byl rekordován a pak se ztratil. Jinými slovy, jestliže při koupi nemovitého majetku má se majitel deedeem vykázati a tomu, kdo majetek koupil, je odevzdati.

John Petrásek.

Odp. Jestliže byl deed již jednou rekordován, tedy není zrovna nutností, aby se opatřoval, leda by to bylo pro ten případ, že by radnice shořela a s ní všechny zápis a pozemkové knihy. Když jednou byl již deed rekordován, tedy při koupi neb prodeji není postačitelým důkazem majetnictví, nýbrž kupující má požadovati výtah z knih, kteréž jediné jsou měřítkem. V knihách jest, aneb má býti zapsáno vše, co se na pozemek vztahuje a to co v knihách je zapsáno, to platí. Výtah z knih až do doby koupě, vyazuje majetnické i každé jiné právo, jestli jsou nějaké knihovní hlubý, atd. Člověk se může vykázati deedeem, který před několika léty obdržel, ale kupujícímu není to zárukou, že třeba od té doby, neb mezi tím ten samý pozemek neprodal desíti jiným osobám, aneb nezadlužil za více než co stojí. Z toho stanoviska jediné knihy a výtah z nich mají cenu a deed jednou rekordovaný jest skoro bezcenným, vyjma jak svrchu uvedeno. Kdyby se stalo a pozemkové knihy shořely, pak by ovšem bylo dobře, když by se majitel mohl vykázati všemi listinami, jež byly dříve rekordovány a nechal je rekordovati znovu.

Nejlepší cesta do Kalifornie

jest ve spacím voze turistickém, kterýž osobně vede spravován, po burlingtonské dráze. Neměňte vlaky. Jedete rychle. Vidíte nejkrásnější krajiny na světě.

Váš vůz není snad tak nákladně vypraven jako palácový spací vůz, ale jest právě tak čistý a právě tak pohodlný, právě tak dobrý k jízdě — a skoro o \$20.00 levněji. Má široké vestibuly, Pintschovo plymové světlé, a vysoké lenochy u lenošek, Pullmanův posluha jest v stejnokroji, čistě prádlo postelné, pohodlné zařízení k umývání, stoly a vytápění. Byvše pevně a těžce staveny, jsouo hladce, jsou teplé v zimě a chladné v létě.

Každou partii výletníků provází zvláštní konduktor z Omahy až do Los Angeles.

Vlaky vyjíždějí z Omahy každý čtvrté odpoledne a přijdou do San Francisco následující neděli, do Los Angeles v pondělí. Pouze tři dny od běhů Missouri ku pacifickému pobřeží zahrnuje zastávku jeden a půl hodiny v Denver a půl hodiny v Salt Lake City, dvou nejzajímavějších městech celé pevniny.

Pište si o "folder" v němž naleznete úplné poučení.

J. Francis Genl. Agt., Omaha, Nebr.

Čechové a jejich zápas o samosprávu.

Nákladem Pok. Záp. vydána byla v brožované přednáška pod výše uvedeným názvem, kterou připravil p. L. J. Palda pro literární klub Astorovy knihovny v New Yorku a upravil pak pro měsíční Midland Monthly. Tento česky přeložený předřísky tvoří brožurku 40 stránek, obsahující vyobrazení Jana Husa, Jana Žižky, Jana Amose Komenského a Josefa Jungmana. Cena pouze 10c., třeba v kolkách. Dva sešity měsíčníku Midland Monthly, obsahující tutéž přednášku v angličtině, za 25c.

Pokrok Západu, Omaha, Neb.

Předplácejte na Knihovnu Americkou pouze \$1.00 ročně.